

„Ha egy dolgot el lehet mondani Joe Abercrombie-ről,
hát a szakmája mestere.” – Forbes

BAJOK A BÉKÉVEL

JOE
ABERCROMBIE

**JOE
ABERCROMBIE**

**BAJOK
A BÉKÉVEL**

Az örület kora II.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2023

Lounak,
komor, sötét
öleléssel

IV. RÉSZ

„Békében a harcias ember önmaga ellen
hadakozik.”¹

— *Friedrich Nietzsche* —

¹ Vályi Bódog fordítása

A világ minden baja

— **R**emélem, senki nem bánja, ha ezt most hanyagoljuk. — Orso ledobta a koronáját, a beszűrődő tavaszi nap-sugarak poros sugárnyalábjában élesen csillogott a körbe-körbe pörgő arany. — Dörzsöl kissé ez a szar.

A fájó pontokat masszírozta a két halántéka fölött. Megbújt ebben valahol egy metafora. A hatalommal járó teher, a korona súlya. De a Zárt Tanácsban az ilyesmi nyilván nem számított újdonságnak.

Amint leült, mindenki kihúzta a maga székét, aztán következtek a fintorok, ahogy élemedett háta hajlottak, a nyögések, ahogy élemedett alfelek telepedtek a kemény fára, a sóhajok, ahogy élemedett térdek találták meg a helyüket az asztalon sorakozó ingatag papírkupacok alatt.

— Hol van a királyi földmérő? — kérdezte valaki egy üres szék felé biccentve.

— A hólyagja miatt távol maradt.

Nyögéskórus hangzott fel.

— Az ember megnyerhet ezer csatát. — Brint tábornok azt a női gyűrűt csavargatta a kisujján, közben a középtávvolba meredt, mintha egy ellenséges sereget méregetne. — Végül aztán egyetlen férfi sem tudja legyőzni a saját hólyagját.

Mivel jó harminc évvel fiatalabb volt bárkinél a szobában, Orso a hólyagját a kevésbé érdekes szervei között tartotta számon.

– Egy apróság, mielőtt belekezdünk – mondta.

Minden tekintet felé fordult. Kivéve a vele szemben, az asztal túl végén ülő Bayazét. A legendás varázsló továbbra is kibámult az ablakon a palota kertjébe, ahol éppen rügyezni kezdtek a fák.

– Elhatároztam, hogy körbejárom az Uniót. – Orso mindent megtett, hogy ellentmondást nem tűrően szóljon. Uralkodóhoz méltón. – Ellátogatok minden provinciába. Minden jelentős városba. Mikor fordult meg az uralkodó utoljára Stariklandban? Apám elment egyáltalán oda?

Glokta főlektor elhúzta a száját. Még inkább, mint általában szokta.

– Stariklandot nem tekintettük biztonságos helynek, felség.

– Starikland mindig is a lázongás fellegvára volt. – Gorogyec fő-kancellár szórakozottan hegyesre simogatta a szakállát, aztán összszeborzolta, és megint simogatni kezdte. – Ez mostanság csak még inkább igaz rá.

– De kapcsolatot kell találnom az *emberekkel*. – Orso a nyomaték kedvéért az asztalra csapott. *Érzésekre* volt szükség ebben a szobában. A Fehér Teremben minden a hűvös, száraz, vértelen számításról szólt. – Megmutatom nekik, hogy mind ugyanannak a nagy kalandnak a részesei vagyunk. Egy családba tartozunk. Ez elvileg az Unió, nem? Az meg szövetséget jelent. Hát akkor szövetkezzünk, a kurva életbe!

Orso egy pillanatig sem akart király lenni. Még annál is kevésbé élvezte, mint amikor koronaherceg volt, már ha ez egyáltalán lehetséges. Aztán úgy alakult, hogy mégis király lett, és elszánta magát, hogy akkor már csak tesz valami jót.

Hoff főkamrás elismerése kókadtt jele gyanánt az asztalt kocogtatta.

– *Csodálatos* ötlet, felség.

– Csodálatos! – visszhangozta Bruckel legfőbb bíró, aki nagyjából olyan stílusban szokott beszélgetni, mint egy harkály, és még a csőre is megvolt hozzá. – Ötlet.

– Nemes érzések, ráadásul nagyszerűen fogalmazza meg őket – bólintott Gorogyc, bár a szemében nem látszott, hogy komolyan is gondolná a szavait.

Egy öregember a papírjaival babrált. Egy másik összehúzott szemöldökkel mustrálta a borát, mintha valami belefulladt volna. Gorogyc továbbra is a szakállát simogatta, de most olyan képet vágott hozzá, mintha húgy ízét érezné a szájában.

– De? – Orso már kezdte megtanulni, hogy a Zárt Tanácsban mindig van legalább egy *de*.

– De... – Hoff Bayazra pillantott, aki alig észrevehető biccentéssel megadta neki az engedélyt. – Talán jobb lenne kivárni egy szerencsésebb pillanatot. Egy nyugalmasabb időszakot. Felségednek jelenleg számos kihívással kell szembenéznie *itt helyben*.

A legfőbb bíró súlyosan, lassan fújta ki a levegőt.

– Számos... kihívással.

Orso sajátos hangot produkált valahol félúton a hörgés és a sóhaj között. Az apja mindig gyűlölte a Fehér Termet a kényelmetlen, kemény székeivel. Gyűlölte a kényelmetlen, kemény embereket, akik ültek rajtuk. Előre figyelmeztette Orsót, hogy még soha semmi jó nem született a Zárt Tanácsban. De ha itt nem, akkor hol? Ebben a zsúfolt, áporodott levegőjű, jellegtelen kis helyiségben koncentráldott a hatalom.

– Azt akarják mondani, hogy a kormánygépezet fogaskerekei leállnának nélkülem? – kérdezte. – Az a gyanúm, hogy kicsit elcukrozzák a pudingot.

– Az embereknek látniuk kell, hogy az uralkodó személyesen foglalkozik bizonyos dolgokkal – mondta Glokta. – A Rombolókra is ön mért súlyos csapást Valbeckben.

– Kitűnően oldotta meg ezt a nehéz feladatot, felség – nyáladzott behízselgően Hoff.

– Csakhogy távolról sem semmisültek meg. Akik pedig megmenekültek... sokkal szélsőségesebben gondolkodnak.

– Lázítják a munkásokat. – Bruckel legfőbb bíró megrázta szikár fejét. – Sztrájkra buzdítják őket. Szervezkednek. Kárt tesznek a gépekben.

– És azok az átkozott *röplapok!* – Brint szavai kollektív sóhajt váltottak ki a szobában.

– Átkozott... röplapok.

– Régebben úgy tartottam, hogy a közembereket taníttatni egyszerű pazarlás. Most már azt mondom, hogy egyenesen *veszélyes*.

– Ez a kurva Takács aztán tud beszélni.

– Nem is beszélve azokról az obszcén metszetekről!

– Engedetlenségre biztatják a lakosságot!

– Hütlenségre!

– Arról beszélnek, hogy Nagy Változás jön.

Glokta torz arcának bal felén remegések sora futott végig.

– A Nyitott Tanácsot hibáztatják. – És karikatúrákat rajzoltak róluk, amint disznókként harcolnak a vályúért. – A Zárt Tanácsot hibáztatják. – És karikatúrákat rajzoltak róluk, amint egymással kufircolnak. – Őfelségét hibáztatják. – És karikatúrákat rajzoltak róla, amint mindennel kufircol. – A bankokat hibáztatják.

– Azt a nevetséges pletykát terjesztik, hogy a... a Valint és Balk Pénzüntézetnek törlesztendő adósság... megbénította az államot...

– Gorogyec elhallgatott, a szobára feszült csend borult.

Bayaz végül csak elfordította szigorú, zöld szemét az ablakról, és végignézett az asztaltársaságon.

– Ezt a dezinformációáradatot azonnal meg kell állítani!

– Tucatnyi nyomdagépet pusztítottunk el – mondta rekedten Glokta –, de újakat készítenek, és egyre kisebbeket. Újabban minden szerencsétlen leírhatja, kinyomtathatja, és megszellőztetheti a *véleményét*.

– Haladás! – lamentált Bruckel, és a szemét forgatva nézett a plafonra.

– A Rombolók olyanok, mint a kurva vakondok a kertben – morduult fel Rucksted tábornok, és kissé oldalvást fordította a székét,

hogy rettenthetetlen, tettere kész férfi benyomását keltse. – Az ember megöl belőlük ötöt, iszik rá egy pohárral, hogy megünnepelje, aztán reggelre a pázsit megint tele van kurva vakondtúrásokkal.

– Idegesítőbb, mint a hólyagom – jegyezte meg Brint, amivel sikerült is megnevettetnie a társaság egy részét.

Glokta halk cuppanással szívta meg üres ínyét.

– Aztán meg ott vannak a Gyújtogatók.

– Holdkórosok! – csattant fel Hoff. – Főleg ez a nő! Bírónő vagy mi.

Az asztal körül többen viszolyogva borzongtak meg. Hogy azért-e, mert a szóban forgó lény nő volt, vagy konkrétan ez az aszszony taszította őket ennyire, azt nehéz lett volna megállapítani.

– Úgy hallom, egy gyártulajdonost meggyilkoltak a kelni úton.

Gorogyec szokatlan hévvel rántott egyet a szakállán.

– Egy röplapot *rászegeztek* az arcára.

Rucksted ökölbe szorította az asztalon sonkányi öklét.

– Aztán meg ott volt az az ember, akit megfojtottak a szabályok jegyzékével, amit az alkalmazottainak készült kiosztani...

– Az ember már-már azt mondaná, hogy a próbálkozásaink csak rontottak a dolgokon – állapította meg Orso. Egy emlék bukkant fel valahonnan a mélyből, Malmer, amint kilóg a lába a könnyű szélben himbálódzó ketrecéből. – Talán tehetnénk valamilyen gesztust. Minimálbért határozhatnánk meg? Javíthatnánk a munkakörülményeken? Állítólag nemrég egy tűzben tizenöt gyermekmunkás halt meg...

– Butaság lenne. – Bayaz időközben újra a kertet fürkészte. – Ezzel csak a piac szabad működését akadályoznánk.

– A piac mindenkinek az érdekeit szolgálja – kontrázott a főkan-cellár.

– Példátlan... – bólintott a legfőbb bíró. – Haladás.

– Nem kétlem, hogy ezt a gyermekmunkások is örömmel hallanák – mondta Orso.

– Nem kétlem – bólintott Lord Hoff.

– Ha nem égtek volna halálra.

– Semmi haszna a létrának, ha minden foka odafent van – jegyezte meg Bayaz.

Orso már nyitotta a száját, hogy visszavágjon, de Matstringer főkonzul megelőzte.

– Aztán meg valósággal bővelkedünk a tengerentúli ellenségekben. – Az Unió külpolitikáját kézben tartó férfiú kiszámíthatóan tévesztette össze a kacifántos fogalmazást az éleslátással. – A gurkuliakat ugyan továbbra is teljesen lefoglalja az országukat igába hajtó zűrzavar – mondta, mire Bayaz tőle szokatlan elégedettséggel a hangjában mordult fel –, a birodalmiak azonban szüntelenül csörgetik a kardjukat a nyugati határainknál, amivel csak felbujtják a stariklandiakat a további lázongásokra. Mindeközben a styriaiak is egyre bátrabbak lesznek keleten.

– Fejlesztik a haditengerészetüket! – A megereszkedett szemhéjú Krepskin admirális addig hergelte magát, amíg végül ő is közbeszólt. – Új hajókat építenek. Ágyúkkal szerelik fel őket. Közben a mieink a kikötőben rohadnak, mert nem költünk rájuk.

Bayaz megint felmordult, ezúttal már éppen olyan elégedetlenül, mint máskor.

– És titkon konspirálnak – folytatta Matstringer. – Az elégedetlenség magvát vetik el Westportban, revolúciós hevületre keltik a városatyákat. Nos, máris intézkedést foganatosítottak, és egy hónapon belül voksolni fognak. Megtörténhetik, hogy a város kiválik az Unióból!

Az öregeberek egymással versengve igyekeztek kimutatni, melyikük háborodott fel leginkább patrióta hevületében. Ennyi elég volt hozzá, hogy Orso úgy érezze, ő maga is szívesen elszakadna az Uniótól.

– Árulás! – mennydörögte a legfőbb bíró. – Viszály!

– Kurva styriaiak! – vicsorogta Rucksted. – Az árnyékban szeretnek tüsténkedni.

– Mi is tüsténkedhetünk ott – szólt halkán Glokta, de úgy, hogy minden szórszál égnek állt Orso sújtásokkal teli uniformisa alatt.

– A legjobb embereim most is azon dolgoznak, hogy Westport hűséges maradjon.

– Legalább az északi határunkat biztonságban tudhatjuk. – Orso szívesen csempészett volna némi optimizmust a beszélgetésbe.

– Nos... – A főkonzul egyetlen kimódolt ajakcsücsörítéssel zúzta porrá a reményeit. – Északon a politika mindig fortyogó üst. A Kutyember igencsak élemedett korú. Beteges. Senki meg nem jósolhatja, mi lesz a Protektorátus sorsa a halála után. Brock kormányzó a jelek szerint erős köteléket teremtett Északföld királyával, Alkony Stourral...

– Ez azért csak jó dolog – mondta Orso.

Az öregek kételkedve néztek össze az asztal fölött.

– Hacsak ez a kötelék nem lesz... *túl* erős – mormogta Glokta.

– Az ifjú kormányzó népszerű – bólintott Gorogyec.

– Átkozottul... – szúrta közbe a legfőbb bíró. – Népszerű.

– Jóképű fiatalember – mondta Brint. – És harcosként szerzett hírnevet magának.

– Angland mögötte áll. Stour a szövetségese. Fenyegetést jelenthet.

Rucksted nagyon magasra húzta busa szemöldökét.

– Azért ne felejtjük el, hogy a nagyapja hírhedt áruló volt, hogy a fene esne belé!

– Senkit nem vagyok hajlandó elítélni a nagyapja tetteiért! – csatant fel Orso, akinek a két nagyapja finoman szólva is kétes hírnevet szerzett magának. – Leo dan Brock az életét kockáztatta, amikor párbajra állt ki a nevemben!

– Az ön Zárt Tanácsának az a feladata – mondta Glokta –, hogy előre lássa a lehetséges fenyegetéseket, még mielőtt valóban fenyegetés válhatna belőlük.

– Utána talán már késő lenne – tette hozzá Bayaz.

– Az embereket... felzaklatta az ön apjának halála – mondta Gorogyec.

– Olyan fiatalon. Olyan váratlanul.

– Fiatalon. Váratlanul.

– Önt pedig, felség...

– Engem megvetnek? – kérdezte Orso.

Gorogyec önelégülten mosolygott.

– Tapasztalatlanak tartják. Az ilyen időszakokban pedig a nép stabilitásra vágyik.

– Valóban. Minden kétséget kizáróan igen nemes dolog lenne, ha felséged... – Lord Hoff megköszöri a torkát. – Megnősülne.

Orso becsukta a szemét, és két ujjával jó erősen megnyomta az orrnyergét.

– Muszáj ezt?

A házasságról aztán végképp nem akart beszélgetni. Még mindig az ágy mellett álló éjjeliszekrénye fiókjában tartotta Savine üzenetét. Azóta is minden este elolvasta azokat a brutális szavakat, valahogy úgy, ahogy az ember a varasodó sebet szokta feltépkedni a sebéen.

A válaszem nem. Arra kell kérjelek, többé ne próbálj kapcsolatba lépni velem. Soha.

Savine

Hoff megint megköszöri a torkát.

– Egy új király mindig bizonytalan helyzetben találja magát.

– Ez duplán igaz, ha nincs örököse – tette hozzá Glokta.

– A dispután felülálló trónutódlás hiánya a folytonosság terhes spáciumát sugallja – szögezte le Matstringer.

– Talán az ön felséges édesanyja összeállíthatna egy listát a szóba jöhető hölgyekről. Hazaiakról és külföldiekről egyaránt. – Hoff harmadszor is a torkát köszöri. – Egy új listát... mármint.

– Feltétlen. – Orso szájából élesen csattant a szó.

– Aztán ott van Fedor dan Wetterlant – szólt a legfőbb bíró.

Glokta állandó grimasza még tovább torzult.

– Reméltem, hogy ezzel az üggyel nem kell háborgatnunk őfelségét.

– Hát pedig most már érdekel – csattant fel Orso. – Fedor dan Wetterlant... Mintha egyszer kártyáztam volna vele.

– Aduában élt, mielőtt megörökölte a családi birtokot. Annak idején a híre...

– Majdnem olyan rossz volt, mint az enyém?

Orso emlékezett a férfirra. Puha arca volt, de kemény tekintete. Túl sokat mosolygott. Lord Hoffhoz hasonlóan, aki éppen most vilantott meg egy különösen tenyérbemászó példányt.

– Azt szerettem volna mondani, hogy *gyalázatos* volt, felség. Most komoly bűnökkel vádolják.

– Megerőszakolt egy mosónőt – mondta Glokta. – A csősz segített neki. Amikor aztán a férj igazságot követelt, Wetterlant egyszerűen meggyilkolta, megint csak a csősz segítségével. Egy fogadóban. Tizenhét szemtanú előtt.

A főlektor rekedt hangjának szenvtelensége csak arra volt jó, hogy Orsónak még inkább felforduljon a gyomra.

– Aztán ivott. Úgy hiszem, a csősz töltött neki.

– Azt a kurva! – suttozta Orso.

– Ezek pusztán *vádak* – jelentette Matstringer.

– Még Wetterlant sem igen vitatja őket – jegyezte meg Glokta.

– Az anyja viszont igen – szögezte le Gorogyec.

Jó páran felnyögtek az asztal körül.

– Lady Wetterlant, a sorsra, erőszakos vén szatyor!

– Az bizony. Satrafa!

– Nos, nem rajongok az akasztásokért – mondta Orso –, de látam már embereket sokkal kevesebbért is lógni.

– A csősz már lóg is – jegyezte meg Glokta.

– Kár! – mordult fel Brint súlyos iróniával a hangjában. – Igazán elbűvölő ember lehetett.

– Wetterlant viszont azt kérte, hogy a király ítélkezzen felette – mondta Bruckel.

– Az anyja egyenesen követelte!

– És mivel helye van a Nyílt Tanácsban...

– Nem mintha a hátsója valaha is érintette volna a padot.

– ...jogában áll kérvényezni, hogy a társai előtt fogják perbe, és felséged legyen a bírása. Ezt nem tagadhatjuk meg.

– Viszont késleltethetjük a dolgot – mondta Glokta. – Igaz, a Nyílt Tanács általában feledhető teljesítményt nyújt, késlekedésben azonban világverő.

– Halogassák! Tereljenek! Napolják el! Én addig a hűvösön tudom tartani. Úgy, hogy közben minden szabályt betartunk. Amíg meg nem hal a börtönben. – A legfőbb bíró úgy mosolygott, mintha meg lenne győződve róla, hogy ez az ideális megoldás.

– Egyszerűen megtagadjuk tőle a vallomástétel lehetőségét is? – Orso majdnem ugyanúgy visolygott ettől a megoldástól, mint magától a bünténytől.

– Dehogysis! – mondta Bruckel.

– Nem, nem! – mondta Gorogyec. – Semmit sem tagadunk meg tőle.

– Egyszerűen nem adunk neki semmit – magyarázta Glokta.

Rucksted bólintott.

– Nem hinném, hogy helyénvaló volna megengedni a kicseszett Fedor dan Wetterlantnak meg a kicseszett anyjának, hogy kést tartsanak az állam torkához, csak mert az a barom nem képes uralkodni magán.

– Legalább tizenhét szemtanú jelenlétében megpróbálhatná – jegyezte meg Gorogyec némi visszafogott nevetést váltva ki.

– Tehát nem az erőszakot meg a gyilkosságot kifogásoljuk – kérdezte Orso –, hanem azt, hogy rajtakapták?

Hoff úgy nézett körbe a többi tanácsnokon, mintha azon elmélkedne, hogy van-e köztük egyáltalán olyan, aki ezzel nem ért egyet.

– Nos...

– Mi a gond azzal, ha meghallgatom a feleket, mérlegelem, amit megtudok, aztán ez alapján ítélek így vagy úgy?

Glokta grimasza még tovább torzult.

– Ha felséged ítéletet hoz az ügyben, azzal óhatatlanul állást foglal.

Az öregebek bólogtak, és morogva feszengettek a kényelmetlen székekben.

– Ha ártatlannak találja Wetterlantot – folytatta a főlektor –, az nepotizmus lesz, protekció, és csak tovább erősíti vele a Rombolókhoz hasonló árulók pozícióit, akik ön ellen fordítják a hétköznapi embereket.

– Ellenben ha bűnösnek találja Wetterlantot... – Gorogyec morogván ráncigálta a szakállát, a többiek tovább elégedetlenkedtek. – A nemesek sértésnek, támadásnak, árulásnak tekintenek. Csak felbátorítaná azokat, akik ön ellen vannak a Nyílt Tanácsban, ráadásul éppen egy olyan időszakban, amikor a zökkenőmentes utódlást próbáljuk biztosítani.

– Néha úgy tűnik – csattant fel Orso, miközben a fájó pontokat dörzsölgette a halántékán –, bárhogyan is döntök ebben a szobában, mindig csak rosszabbnál rosszabb lehetőségek közül választhatok, és az a legjobb, ha egyáltalán nem is hozok semmilyen döntést!

Hoff megint körbenézett a társaságon.

– Nos...

– Annak *soha* nincs jó vége – mondta az Első Mágus –, ha egy király állást foglal.

Mindenki úgy bólintott, mintha minden idők legbölcsebb gondolatát hallották volna. Kisebb csodának tűnt, hogy nem pattantak fel egy emberként, és nem törtek ki ovációban. Orsónak nem maradt kétsége felőle, az asztal melyik végén van az igazi hatalom a Fehér Teremben. Eszébe jutott, milyen arcot vágott az apja, ahányszor Bayaz megszólalt. *A félelem* a tekintetében. Tett még egy próbát, hogy valami úton-módon megpróbálja kiókumlálni, hogyan cselekedhetne helyesen.

– Igazságot kell szolgáltatni. Nem igaz? Az embereknek látniuk kell, hogy igazságot szolgáltatunk. Naná! Máskülönben... hát... ez nem is igazságszolgáltatás. Ugye?

Bruckel legfőbb bíró úgy szorította össze a fogát, mintha fizikai fájdalom gyötörné.

– Ezen a szinten... felség... az ilyen fogalmak... képlékenyek. Az igazság nem lehet merev, mint a vas, inkább... kocsonyás. Formálódnia kell. Nagyobb dolgokhoz idomulnia.

– De... éppen ezen a szinten, a *legmagasabb* szinten kell az igazságnak a leghatározottabbnak lennie. Szükségünk van erkölcsi alapvetésre! Nem lehet mindent... érdekeknek alárendelni.

Hoff tehetetlenül fordult az asztal túlsó vége felé.

– Lord Bayaz, ön talán...

Az Első Mágus kelleetlenül felsóhajtott, aztán összekulcsolt kézzel előredőlt, és félig leeresztett szemhéja alól méregette Orsót. A veterán tanító sóhaja volt ez, akire ismét az a feladat hárult, hogy elmagyarázza az alapokat a friss termés tökfilkónak.

– Felség, nem azért vagyunk itt, hogy helyrehozzuk a világ minden baját.

Orso állta a mágus tekintetét.

– Akkor miért vagyunk itt?

Bayaz nem mosolyodott el, de a homlokát sem ráncolta.

– Hogy megtaláljuk a módját, hogyan húzzunk hasznot belőle.

Messze Aduától

Lorsen előljáró leengedte a levelet, és összeráncolt homlokkal nézett Vickre az okuláréja fölött. Úgy festett, mint aki jó ideje nem mosolygott már. Talán soha.

– Őeminenciája, a főlektor igencsak elismerő szavakkal illette önt. Azt mondja, komoly szerepet játszott a valbecki felkelés leverésében, és úgy érzi, nekem is szükségem van a segítségére.

Lorsen Faggyú felé fordult, aki zavartan toporgott a sarokban, mintha a pusztá gondolat, hogy ő bárkinek is a segítségére lehet, szembemenne a józan ésszel. Vicknek fogalma sem volt, miért vitte magával a fiút. Talán mert mást nem vihetett volna.

– Nem is arról volna szó, hogy szüksége van a segítségemre – mondta. Végtére is nincs az a medve, borz vagy darázs, amelyik jobban védené a területét, mint az Inkvizíció előljárói. – De nem kell részleteznem, milyen károkat okozna, úgy a gazdaságban, a politikában, mint a diplomáciában... ha Westport az Unióból való kiválaszra szavazna.

– Nem – felelte élesen Lorsen. – Nem kell részleteznie. – Westport előljárójaként kezdetre is új állást keresni magának.

– Őeminenciája éppen ezért úgy érzi, hogy ha szüksége nincs is rá, azért elkélne a segítségem.

Lorsen letette a levelet, megigazította az asztalon, majd felállt.

– Bocsásson meg, ha kétségeim vannak, inkvizítor, de kényes műtéttel avatkozni be a világ egyik legnagyobb városának politikai életébe nagyon nem ugyanaz, mint levérni egy sztrájkot. – Ezzel kinyitotta a magas galériára nyíló ajtót.

– A fenyegetések durvábbak, a megvesztegetéshez több pénz kell – mondta Vick, miközben a sarkában csoszogó Faggyúval együtt követte a férfit –, de ettől eltekintve úgy képzelem, vannak hasonlóságok.

– Ez esetben bemutatnám a mi engedetlen munkásainkat: a westporti városatyákat. – Ezzel Lorsen a korláthoz lépett, és lefele mutatott.

Odalent a westportiak féldrágakövekből kirakott geometrikus mintákkal díszített hatalmas üléstermében a város vezetése éppen az Unió esetleges elhagyásának nagy kérdését vitatta meg. Egyes városatyák álltak, az öklüket rázták, vagy papírokat lobogtattak. Mások ülve maradtak, baljós tekintettel figyelték az eseményeket, vagy a tenyerükbe temették az arcukat. Megint mások legalább öt nyelven igyekeztek túlvölteni egymást – még azt is lehetetlen volt megállapítani, ki beszél, nemhogy azt, mi hangzik el éppen. Megint mások a mellettük ülőnek súgtak oda valamit, vagy ásítottak, vakaróztak, nyújtózkodtak, a semmibe meredtek. Egy öt-hat fős csoport úgy döntött, szünetet tart, ők az egyik távoli sarokban teáztak.

A legkülönbélebb formájú, méretű, színű és kultúrájú emberek gyűltek itt össze. Észvesztően vegyes keresztmetszet tárult eléjük A Világ Keresztútjának nevezett városból, amely egy keskeny, szomszjas földdarabra ékelődött be Styria és a déli területek, az Unió és az Ezer-sziget közé.

– Jelen állás szerint kétszáztizenhárman vannak, és mindegyik *szavazhat*. – Lorsen nyilvánvaló undorral ejtette ki a szót. – Szerte a világon ünneplik Westport polgárainak vitakultúráját, ez pedig a legkérelmezhetlenebb vitázók legszenvedélyesebb vitáinak helyszíne. – Az előljáró a galériával szemközti falon lógó nagy órára pillantott. – Ma már hét órája ezt csinálják.

Vick nem lepődött meg. A levegő mintha ragadt volna a sok elcsépeelt szó hátán kilélegzett párától. A sors volt a megmondhatója, így tavasszal is éppen elég melege tudott lenni Westportban, de azt hallotta, hogy nyaranta a különösen intenzív ülések után mintha eső esett volna a kupolából. Olyankor a saját fennhéjázó szavaik hullottak vissza szítálva a dühödt városatyák fejére.

– Úgy fest, kissé megmerevedtek az álláspontok odalent.

– Nem bánnám, ha ez még inkább igaz lenne – mondta Lorsen. – Harminc évvel ezelőtt, miután legyőztük a gurkhuliakat, öt embert nem talált volna, aki az Unió elhagyását pártolta. Újabban viszont egyre inkább teret nyer a styriai frakció. A háborúk. Az adósságok. A valbecki felkelés. Jezal király halála. A fiát pedig, mondjuk úgy, egyelőre nem veszik komolyan nemzetközi szinten. Nem szeretnék kertelni...

– A tekintélyünk valahol a serbliben van – fejezte be helyette Vick.

– A katonai ereje miatt léptünk be az Unióba. – Mély, rettenetes hang dörrent, túlharsogva végre a káoszt. Tömzsi, sötét bőrű, borotvált fejű férfihoz tartozott, aki ehhez képest meglepő finomsággal gesztikulált. – Mert délről a Ghurkuli Birodalom fenyegetett bennünket, és erős szövetségesre volt szükségünk, hogy elriasszuk őket. Csakhogy nagy árat fizettünk a tagságért! Sok millió tallérnyi kincset adtunk oda, és az ár egyre csak emelkedik!

Egyetértő dörmögések kórusa szállt a galériáig.

– Kinek van ekkora hangja? – kérdezte Vick.

– Ő Solumeo Shudra – felelte keserűen Lorsen. – A Styria-párti frakció vezetője, egyben irdatlan púp a hátamon. Félig sipani, félig kadiri. Tökéletes jelképe ennek a kulturális olvasztógelynek.

Vick persze pontosan tudta mindezt. Mindig komoly erőfeszítéseket tett, hogy jól informáltan vágjon bele a feladataiba. Azért a lehetőségekhez mérten igyekezett titokban tartani a tájékozottságát, hadd higgyék csak mások nagy szakértőnek magukat.

– A negyven évben, amióta az Unió tagjai vagyunk, a világ felismerhetetlenül megváltozott – mennydörögte Shudra. – A Gurkhuli

Birodalom összeomlott, Styria pedig hadakozó városállamok kaval-kádja helyett egy erős király kezében egyetlen nemzetként egyesült. Nem egy, nem két, de *három* háborúban győzték már le az Uniót! Terez királyné hiúsága és nagyravágyása miatt indított háborúban. Olyan háborúban, amikbe bennünket is belerángattak, és rengeteg ezüstrrel meg vérrel rövidítettek meg bennünket.

– Jól beszél – jegyezte meg halkan Faggyú.

– Nagyon jól – bólintott Vick. – Kis híján meggyőződtem, hogy Styriához kellene csatlakoznunk.

– Az Unió hatalma gyengül! – folytatta Shudra. – Styria pedig a természetes szövetségeseink. Monzcarro Murcatto nagyhercegnő baráti kezet nyújt felénk. Ragadjuk hát meg, amíg lehet! Barátaim, arra biztatom önöket, szavazzanak velem együtt az Unió elhagyására!

Hangos pfujolás támadt, de az éljenzés még hangosabb volt. Lorse- sen viszolyogva csóválta a fejét.

– Ha Aduában lennénk, odamehetnénk, kicibálhatnánk a helyé- ről, kikényszeríthetnénk belőle egy vallomást, aztán a következő apállal már mehetne is Anglandba.

– De messze vagyunk Aduától – mormogta Vick.

– Mindkét fél attól tart, hogy nyílt erőfitogtatással csak maga el- len fordítaná a többséget, de változni fognak majd a dolgok, ahogy közeledik a szavazás. Megszilárdulnak a pozíciók. Egyre keveseb- ben lesznek középen. Murcatto suttogásügyi minisztere, Shylo Vi- tari megveszteget, megfenyeget, zsarol és kényszerít, akit csak tud, közben nyomtatott lapokat dobálnak a háztetőkről, és gyorsabban festik fel a jelmondataikat, mint ahogy le tudjuk sűrolni őket.

– Úgy hallottam, Casamir dan Shenkt is Westportban van – mondta Vick. – Murcatto állítólag százezer tallért fizetett neki, hogy feléjük billentse a mérleg nyelvét. Minden bevethető eszközzel.

– Magam is hallottam... a pletykákat.

Vicknek az az érzése támadt, hogy Lorse- nhez is ugyanaz jutott el, mint hozzá. Az ő fülébe is szaftos részletességgel suttogták a híresz- teléseket arról, hogy Shenkt képességei felülmúlták a halandókét,

és a mágikus határát súrolták. Hogy a férfi varázsló, aki kárhozatra jutott, amikor emberek húsát ette. Itt Westportban, ahol az imára hívó ének óránként szólalt meg a város fölött, és minden sarkon olcsó próféták szónokoltak, az efféle történetekre valahogy nehezebb volt legyinteni.

– Kölcsönadhatok pár praktikálist? – Lorsen Faggyú felé sandított. Igaz, ami igaz, a fiú úgy festett, mint aki egy komolyabb szellővel szemben sem igen képes állni a sarat, nemhogy egy emberhúsevő mágussal. – Ha Styria leghírhedtebb bérgyilkosa tényleg errefelé ólálkodik, akkor gondoskodnunk kell az ön védelméről.

– A fegyveres kíséret rossz üzenetet küldene. – És ha igazak a pletykák, amúgy sem igen lenne haszna. – Azért küldtek, hogy meggyőzzem az embereket, nem pedig hogy megfélemlítsem őket.

Lorsent láthatólag nem sikerült meggyőznie.

– Tényleg?

– Így kell festenie.

– Nem sok olyat tudok mondani, ami rosszabbul festene őmenciája képviselőjének idő előtti halálánál.

– Nem áll szándékomban ész nélkül a sírba rohanni, elhiheti.

– Kevesen vannak így vele, de a sír azért csak mindenkit elnyel végül.

– Mit tervez, előljáró?

Lorsen fáradtan sóhajtott.

– Nekem éppen elég feladat a városatyáink védelmezése. Tizenkilenc nap múlva itt a nagy nap, és egyetlen szavazatot sem veszíthetünk.

– Viszont segítene, ha elvinnénk tőlük párat.

– Feltéve, hogy fű alatt csináljuk. Ha sorra dobják fel a talpukat az embereik, azzal csak magunk ellen hangoljuk a várost. Nagyon kényes az egyensúly. – Lorsen szoroson megmarkolta a korlátot, miközben Solumeo Shudra újabb tirádákkal méltatta Styria ölelő karjának előnyeit. – És Shudra igencsak meggyőzőnek bizonyult. Nagyon szeretik itt. Figyelmeztetem, inkvizítor, ne menjen neki.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A kellő tisztelettel, előljáró, a főlektor azért küldött, hogy megtegyem, amire ön nem képes. Kizárólag ő utasíthat engem.

Lorsen hosszú, rideg pillantásától valószínűleg megfagyott volna a vér bárkinek az ereiben, aki Westport meleg klímájához szokott, Vick azonban jó pár telet dolgozott végig félig elöntött bányák mélyén az anglandi télben. Nem egykönnyen lehetett elérni, hogy futkosson a hátán a hideg.

– Akkor mondjuk úgy, hogy *kérem*. – Az előljáró minden egyes szót alaposan megnyomott. – Ne menjen neki.

Alattuk Shudra épp befejezte mennydörgésszerű beszédét, zajos tapsviharra készítette a körülötte levőket és még zajosabb pfujolást váltva ki a másik oldalon. Ellenfelei az öklüket rázták, papírgalacsinokat hajigáltak, sértéseket vágtak a fejéhez. Még tizenkilenc nap ebből a színjátékból úgy, hogy közben Shylo Vitari minden lehetséges módszerrel igyekszik befolyásolni a végeredményt. Ki tudja, hogy fog ez elsülni?

– Őeminenciája azt várja tőlem, hogy tartsam Westportot az Unióban. – Vick Faggyúval a sarkában az ajtó felé indult. – Bármilyen áron.